

Emlékkönyv

50 éves
a Halász Boldizsár Városi Könyvtár

AJÁNLÁS

A könyvtár és a kultúrotthon volt valamikor az a két kultúraközvetítő fórum, amely nélkül nem létezett művelődési élet egyetlen kistelepülésen sem. Ötven évvel ezelőtt ezen a két helyen bonyolódott a kisvárosok és falvak, községek közösségi tevékenysége, ide gyűltek össze a fiatalok és idősebbek író-olvasó találkozókra, csoportfoglalkozásokra, közös filmnézésre, itt szakszerű segítséget kaptak olvasmányaik kiválasztásához, iskolai feladataik megoldásához.

A könyvtár a régi rendszerben egy kis sziget volt, ahol a propaganda kötelező áramoltatása mellett a szépirodalom, a gyermek- és ifjúsági irodalom és a szakirodalom hozzáférhetővé vált minden érdeklődő számára. A könyvtáros személye meghatározó volt egy település életében. Alázattal és szakértelemmel kezelte a könyvet és az olvasót, igyekezett beszerezni mindent, amit a szerény költségvetés megengedett számára, s fontosnak tartotta, hogy a kikölcsonzott kiadványok mindenáron és épségben jussanak vissza az állományba. A szakember célja az volt, s ma is az, hogy minél több gyereket és felnőttet becsalogasson a könyvtár falai közé. Arra törekedett, hogy kezébe adja azt a könyvet, amelyet, ha megérint, fellapoz, amelybe, ha belemélyed, biztosan könyvbaráttá válik, és gyarapítja az olvasók egyre szélesedő táborát. Akkortájt még nem vonta el annyira az emberek és főleg a fiatalok figyelmét a technika, a televízió, a számítógép mint sajnós manapság, a multimédiás eszközök csúcsideszakában.

A könyv az ókortól kezdve az egyik legnagyobb érték volt az emberiség számára, és a könyvtáros évezredek felhalmozott tudásanyagát kincsként őrizte, egy lovag fanatizmusával, és védelmezte néha élete árán is. Ha Umberto Eco híres könyvére, A rózsza nevére gondolunk, akkor értjük meg igazán, mit jelentett a könyv misztériuma egy közösség számára, és a könyvtárosi hivatás miért válik tragikusan naggyá és hősiessé a tudás kincsének védelmében.

Bízom benne, hogy a Halász Boldizsár Városi Könyvtár ma is kincset őriz. Ez a kincs, akár a könyv jól bevált, klasszikus formájában, akár digitalizált formában, közkinccsé válik, értékes információkkal látja el Dabas lakosságát, gyarapítja tudását, formálja irodalmi ízlését. És a tudás őrzője, a könyvtáros ma is az egyik legfontosabb kultúraközvetítő személy a mi településünk életében is.

Összeállította:
Ferenczi Margit

Borító fotók: Karlik Dóra

ISBN 978-963-06-8390-6

Készült Dabas Város Önkormányzatának támogatásával,
a Halász Boldizsár Városi Könyvtár fennállásának
50. évfordulója alkalmából, 2009-ben

Nyomdai előkészítés: reProcolor Kft.
Nyomdai munkálatok: Pressman Nyomdaipari Bt.

Kőszegi Zoltán polgármester

A DABASI KÖNYVTÁR ÖTVEN ÉVE

Visszaemlékezést írni nem egyszerű dolog, ezt az tudja legjobban, aki életében egyszer már megpróbálta.

A szándék, hogy írásos emléket hagyjunk elődeinkről, munkánkról, örömeinkről és küzdelmeinkről, becsülendő, de önmagában még nem elég. Elengedhetetlen, hogy ez a könyv az érdeklődő közönséghez szóljon, és olvasmányos legyen. Ha a szakmabeliek kíváncsiságát is fölkelte, azt örömmel veszem, de erősen hangsúlyozni szeretném, hogy ez az iromány nem könyvtártörténet! Arra nem mernék vállalkozni, de a bátorságon kívül még egyéb feltétel hiánya is megmutatkozik. Például a kutatómunka, alkotó kollektíva megléte, hogy csak a legfontosabbakat említsem. Az intézménytörténetek megírása nem egyszemélyes feladat, ez nem is lehet kérdés. Akkor tehát mi a célja ennek az emlékkönyvnek?

Először is szeretnék bepillantást engedni egy kultúráközvetítő szakma, hivatás hétköznapjaiba. Ráirányítani a figyelmet egy jelentős, de sokszor téves megítélés alá eső intézményhálózatra. Az olvasás szerepének jelenlegi értékrendjére és az ebből fakadó téveszmékre. Ha valamit közelebbről megismerünk, jobban megkedveljük, ez tény. Nem tagadom, reménykedem benne, hogy ez a most fókuszba állított könyvtár- és olvasásüggyel is így lesz. Másodszor szeretném, ha minden olvasó saját lehetőségein belül többet tenne azért, hogy ennek az intézménytípusnak a megítélése egyáltalán ne viseljen magán negatív felhangot vagy jegyeket. Higgyék el, nem érdemli meg! Azt gondolom, hogy egész fejlődéstörténete, fegyvertára, ütőképessége arra predestinálja, hogy könyv és a könyvtár ne maradjon alul a használó kegyeiért vívott, sokszor nem is korrekt küzdelemben. Egy biztos, hogy a könyvtárak presztízse, annak megteremtése és megőrzése nem csupán szakmai feladat! Anélkül, hogy túlzásokba esnék, bátran kijelenthetem, hogy ez is egy nyitott társadalmi kérdés és összefogást igényel. Kiváltképp az élethosszig tartó tanulás és a hihetetlenül felgyorsuló információáradat okán kell ezzel szembesülnünk és megoldásokat találnunk.

Merem remélni, hogy a mi könyvtárunk az elmúlt ötven év alatt betöltötte adott szerepét, elvégezte dolgát. Néha jól, néha talán kevésbé jól, de nagyrészt látogatóink, partnereink megalégedésére. Van ennél fontosabb? Nem hiszem, hogy lenne!

Mindezen kívül azt is remélem, hogy az elkövetkezendő ötven évben is működik majd könyvtár városunkban, de az már biztosan nem olyan lesz, mint a mostani. Mint ahogyan az eljövendő ötven év sem olyan lesz, mint az elmúlt fél évszázad. Személy szerint olyan könyvtárat kívánnék magunknak, amilyen a „nagykönyvben” meg van írva! Megfűszerezve persze némi dabasi jellegzetességgel. Hogy mire gondolok? Ezt részletesebben is kifejtem majd ennek az emlékkönyvnek a végén.

A KEZDETEKRŐL DIÓHÉJBAN

A kezdeti időkről kevés információnk van. Néhai helytörténész kollégánk, Fábíán Miklós föl kutatott forrásértékű dokumentumokat. Abból tudjuk, hogy a közkönyvtár őse Dabason az Úri Kaszinóban jött létre 1843-ban. Ez volt a Dabas-Gyón Olvasótársaság, amely hat éven keresztül szolgálta az akkori úri közönséget. Emellett abban az időben a református egyháznak is volt könyvtára, de ennek nyilvánosságáról nincsen tudomásunk. A Dabas-Gyón Olvasótársaság könyvvállományát 1500 kötetre becsülik a korabeli leírások.

Az 1900-as évek elején a Földművelésügyi Minisztérium könyveket ajándékozott a falvaknak. Így kapott adományokat Alsónémedi, Bugyi, Ócsa, Sári, Dabas, Örkény, közel 200 kötetet.

A két világháború közti időkből Alsónémedi, Ócsa, Dabas, Örkény egyházi könyvtárainak említésével lehet találkozni. Szerepel továbbá a leírásokban a pusztavacsi uradalmi könyvtár, és Falu Tamás, valamint Dinnyés Lajos magánkönyvtára. Az utóbbiból a városi könyvtárban is őrzünk még ex librisselellátott értékes darabokat.

Egy 1945-ből származó megyei alispáni beszámolóban olvasható, hogy a falusi lakosság részére tömegkönyvtárakat kell létrehozni. „Ezek létesítéséhez, a hathatós támogatáson kívül, kérni kell a társadalom, a társadalmi és gazdasági szervezetek megértő támogatását.” Az adományozott könyveket ekkor már kezdik kölcsönözni is. Járásunkban is megindul az élet Ócsán, Örkényben, Gyálon, Vatyapusztán és Alsódabason. 1948-ban, ebben az öt könyvtárban összesen 800 kötet könyv volt. Ezeket a könyvtárakat 1950-ben a megyei könyvtárakhoz rendelték. A szervezettebb munka következtében további könyvtárak nyitották meg kapuikat a nagyközönség számára.

Az eddigieken kívül Inárcson, Kakucson és Újhartyánban alakultak népkönyvtárak.

1954 végére a járás minden községében volt könyvtár. Járási szinten az összes kötetszám 4085 db volt és a beiratkozott olvasók száma pedig 1611 fő.

1954-ben a gyóni könyvtárban Gyóni Géza irodalmi estet tartottak, nagy sikerrel. Azt jegyezték föl erről, hogy az egész országban úttörő kezdeményezésnek számított, ez volt az első könyvtárban tartott irodalmi program.

Meg kell említeni, hogy nemcsak gyarapodtak a könyvtárak állományai, de fogyatkoztak is. Szerintem az „olthatatlan tudásvágy” azt eredményezte, hogy „két könyvtárat is be kellett zárni, mert olyan sok könyv tűnt el” – írja a korabeli krónikás. Lám-lám, milyen igazuk volt az egyházi könyvtárak őreinek, hogy a kódexeket odaláncolták a pulpitushoz! Persze ezt nehéz lett volna megtenni 1954-ben, a sebtében összegyűjtött, minden tartalmi és formai szempontot nélkülöző „hőskori” könyvtárakban.

Egyéb más sajnálatos események is, pl. a könyvégetések, oda vezettek, hogy alig maradt pár könyv a könyvtárakban. Ennek kapcsán főleg Sárít és Felsőpakonyt kell megemlíteni.

1957 elején ismét javulás következett be a könyvtárak helyzetében. A helyi tanácsok többsége felkarolta a könyvtárak ügyét. Korabeli leírásokban fennmaradt, hogy a gyóni tanácselnök pl. személyesen gondoskodott a Művelődési Minisztérium ajándékkönyveinek szállításáról és a táborfalvi tanács pedig 1000 Ft községfejlesztési támogatást szavazott meg a könyvtár számára. Akkoriban ez bizony nagy szó volt!

A „HŐSKOR” KÖNYVTÁROSAIRÓL

Nem lehet elfogultság nélkül írni azokról a könyvtárosokról, akik minden szakmai ismeret, ellenszolgáltatás nélkül, a mostoha körülmények ellenére, elvállalták a könyvtárosságot és lelkesen hirdették a könyv és az olvasás nagyszerűségét.

Megemlítem ebből az időből Pintér József ócsai, Nagy Imre pusztavacsi, Kulcsár Ödön kakucsi, Kiss Ernő inárcsi könyvtáros nevét.

Minden szónál többet mond azonban Pintér József verse, melynek címe: Ének a könyvről.

*Örömmek, tudásnak
forrása a jó könyv,
S mikor megkönnyeztet,
Igazgyöngy lesz a könny.*

*Meg hát könyvtáros is
éppen azért vagyok,
Mert én így örömet
Sok szívbe lophatok*

*Őrzöm is szeretve
tanítóm emlékét,
ki kezembe adta
az első ábécét.*

*A könyv néma bölcs
és ha igazság szülte,
igaz jóbarátként
szorítsuk keblünkre.*

A JÁRÁSI, KÖZSÉGI, NAGYKÖZSÉGI, VÁROSI KÖNYVTÁR

A dabasi könyvtár egészen 1962-ig a művelődési ház nagytermében volt elhelyezve. Meglehetősen mostoha körülmények között működött, ahogyan a leírásokból megtudjuk.

1957-ig Mészáros Éva, 1957 és 1959 között Baranyi Irén (Juhász Sándorné) dolgozott ott társadalmi munkás könyvtárosként.

1959. december 7-én nyitotta meg kapuit a községi járási könyvtár, melyet mi a mai könyvtárunk elődjének tekintünk. Ettől kezdve számíthatjuk könyvtárunk 50 éves történetét, mert szervezetenként ekkor alakultak ki működésének részben ma is érvényes keretei. A könyvtár kondíciói és eredményei a maitól igen eltérőek voltak. Kötetszáma 1200 db ajándékozott könyv. Beiratkozott olvasóinak száma 150 fő. (Ma 60 000 gyűjteményi szempontok alapján összeválogatott kötet és 1500 regisztrált olvasó).

1959-ben járási feladatkörrel bízták meg a könyvtárat, és ekkor már két fővel dolgozott. Az egyik Weisz Gábor volt, aki később a váci városi könyvtár igazgatója lett, a másik munkatárs rövid ideig Bíró Zoltán volt, majd Farkas Józsefnét alkalmazták a helyi feladatok ellátására.

Weisz Gábornak az volt a feladata, hogy a járás különböző tiszteletdíjas könyvtáraiban dolgozó munkatársakat segítse. Akkoriban persze ez nem volt egyszerű dolog, mert jóformán senkinek nem volt képzettsége, így a józan paraszti ész irányította a könyvtári munkát meg a szűkös lehetőségek.

Az 1960-as években a tanácsok felügyeletére bízták az intézményeket és külön költséghelyen tervezhették a könyvkeretet és a béreket, tiszteletdíjakat. Természetesen ez is bonyodalmakkal járt. A tanácsi vezetők közül sokan nyűgnek tekintették a könyvtárat és pénzkidobásnak a ráfordított összeget. Zárójelben megjegyzem, hogy ez a gondolat, nem kis megdöbbenésemre, sokkal később markánsan visszaköszönt. Szerencsére voltak másként gondolkodók is!

1962-ben a járási könyvtár az 1823-ban épült Halász Jenő-kúriában kapott helyet és az épület négy helyiségében kezdte meg működését. Ekkor került a könyvtár élére Pál László és módszertani munkakörbe Fábíán Miklós.

1966–67-ben jött az intézménybe dolgozni Rédei Andrásné Takács Éva Olga. Ő volt az első egyetemi diplomával rendelkező szakképzett könyvtáros járásunkban.

1971. február 1-jétől e sorok íróját bízták meg az igazgatói feladatok ellátásával. Ettől kezdve a könyvtár története számomra visszaemlékezés, amely bizonyára erősen szubjektív, sokszor szelektív, érzelmektől áthatott, de ez talán nem válik az emlékkönyv hátrányára.

1971-ben, két év községi könyvtárosi gyakorlattal a hátam mögött, éppen hogy elkezdett szakmai tanulmányokkal, felkérést kaptam az igazgatói állás betöltésére az akkori járási tanács művelődési osztályának munkatársától, Platthy Ivántól. Utólag már tudom, hogy ez akkor még vakrepülés volt a javából. Fiatal voltam, tapasztalatlan, a szakmai ismereteknek is igen csak az elején jártam, így nem csoda, hogy néhány botlásom miatt örök érvényű igazságokat tanultam meg az emberi természetről és a hatalomról.

Ebben az időben a könyvtárosság olyannyira nem tartozott a vonzó foglalkozások közé, hogy a dabasi könyvtárat is elhagyta mindenki, aki tapasztalt vagy képzett szakember volt. Ez a jelenség más területeken sem volt akkoriban ritka. Ezt úgy mondtuk divatos szóhasználatnál élve, hogy nagy volt a fluktuáció.

A dabasi járási könyvtárból távozott Pál László igazgató, Fábíán Miklós, Rédei Andrásné. Elhalálozott Farkas Józsefné.

Maradt Szeleczki Katalin alapfokú képesítéssel, Barsi Anna autós könyvtáros, aki akkor még szintén alapfokú vizsgával rendelkezett. Feladatai közé egyébként sem a helyi olvasószolgálat, hanem a járási tanyavilág és külterület ellátása tartozott. Velem egy időben alkalmazták Farkas Józsefné Tátrai Erzsébetet, akinek akkor még semmilyen szakmai képzettsége és tapasztalata nem volt.

Úgy gondolom, a fennálló helyzetet nem szükséges tovább ecsetelnem. Természetesen próbáltak segíteni, elsősorban a helyi művelődési osztály munkatársai, de ők sajnos a könyvtári szakmai kérdésekben nem voltak kompetensek. Meg az akkori megyei könyvtár, de ez a „segítség” most így visszatekintve közel negyven év távlatából inkább kicsit megalázó, megsemmisítő volt számomra, és nem nélkülözötte a bürokrácia vonásait sem.

Nem volt elég, hogy a helyi – akkor még úgy hívták – közművelődési könyvtári feladatokat el kellett látni, melynek céljait a korabeli vezető ideológia

határozta meg, de hálózati alközpont lévén, felelősek voltunk azért is, hogy mi történik a dabasi járás könyvtáraiban. Ehhez egyetlen eszközünk a meggyőzés és a rábeszélés volt. Tudjuk, hogy ez az eszköz adott esetben mit ért! Esetleg elmondhattuk a tanácselnöknek, hogy mi a baj és hogyan lehetne azokat orvosolni. Meghívathattuk magunkat testületi ülésekre és ott elmondhattuk gondjainkat. Most látom, hogy akaratlanul is milyen pontosan fogalmaztam! A gondok, tisztelet a kivételnek, sokszor csak minket feszítettek, ez persze meg is látszott sok intézményen.

Az első napok, hetek azzal teltek számomra, hogy próbáltam tájékozódni, olvastam az előző években származó igazgatói beszámolókat és jártunk a művelődési osztály munkatársaival a járás különböző intézményeibe. Mi voltunk a „repülő zsűri”, és az volt a dolgunk, hogy áttekintsük az adott intézmény helyzetét, javaslatot tegyünk az esetleges változtatásokra stb. Egyfelől nehéz dolgom volt, másfelől meg könnyű, mert pl. a három ócska szekrényben összedobált porosodó, még kályhát is, nemhogy fűtést nélkülöző „könyvtárakban” nem sokat lehetett a látottakhoz hozzátenni.

Ezt nem volt nehéz akár egy szóval véleményezni, de arról meggyőzni az illetékeseket, akik ezt így eltűrték, hogy változtatni kellene, igen csak körülményes volt. Nincs pénz! – már akkor is ez volt a bűvös szó, amivel mindent el lehetett odázni. Tettek, jó szándék, akarat helyett le lehetett söpörni minden próbálkozást az asztról. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy azért az mégis nagyon különös, hogy akik áldoztak a könyvtárra, azokat sem vetette fel a pénz, mégis fejlődtek, gyarapodtak.

A főfoglalkozású munkatársakkal működő nagyobb könyvtárakban zajlott az élet, sokan voltak a helyiségekben, vagy éppen valamilyen rendezvényt tartottak stb.

A hetvenes évek elején már főfoglalkozású könyvtárossal működött Ócsa, Gyál, Örkény könyvtára is. Pezsgés, dinamizmus jellemezte a könyvtárakat.

1975-ben megüresedő helyiségekkel lettünk gazdagabbak Dabason a Halász Antal-kúriában.

Gyorsan el is határoztuk, hogy gyermekkönyvtárat hozunk létre. Előbb a helyiséget társadalmi munkában felújították, majd megyei támogatásból berendezésre és könyvre is kaptunk pénzt.

Az avató ünnepségen annyi gyerek szorongott a könyvtárban, hogy mi felnőttek be sem fértünk.

Volt ott minden, ami szem szájnak ingere. Szép könyvek, kellemes környezet, társasozni és sakkozni is lehetett, és mindig valamilyen feladvánnyal, pályázattal, programmal várta a kolléganő a gyerekeket. Csoportosan is meglátogatták az osztályok a gyermekkönyvtárat könyvtárhasználati óra keretében, de bevett szokás volt iskolából jövet a könyvtári randevú barátoknak, szerelmeseknek, másnapi leckére készülőknek. Sokszor ment a háttérben halkán valami jó kalandos film is, ezzel is marasztalva a látogatókat.

Jöttek Sáriból és Gyónról is megnézni a szép gyermekkönyvtárat. Ekkor vált általánossá, hogy az óvodák is jelentkeztek látogatóba és kérték a könyvekkel, filmekkel, zenével illusztrált irodalmi programok megtartását. Ezeknek a csoportos foglalkozásoknak gyakran az lett a következménye, hogy délután apukával vagy anyukával kézen fogva visszatértek egyéni felfedező útjaikra. A felnőtt részlegünk látogatói közül sokan megemlítik, hogy gyermekként voltak először nálunk és hatalmas élményt jelentett a gyermekkönyvtár.

Ezt az időszakot tekintem én a könyvtár felfelé ívelő ágának, amely több mint húsz évig tartott.

Ezek a könyvtárak már az angolszász mintára létrejött, szakmai irányelvek, könyvtári törvény alapján működött, nyitott, demokratikus intézmények voltak, sokrétű feladatkörrel és sokszínű tevékenységi formával. Ezek az intézmények már szinte nem is emlékeztettek a porosz mintára létrehozott, zárt polcrendszerű, csak könyvkölcsönzést folytató könyvtárakra. Ég és föld volt a különbség az ekkori és pl. az ötvenes, hatvanas évekbeli könyvtárak között. Szerencsére.

Készülve ennek a visszaemlékezésnek a megírására, áttekintettem, a munkaterveket, munkanaplókat és a vendégkönyvet. Először is szakmai képzésben és a tudás szinten tartása érdekében továbbképzéseken kellett a szakalkalmazottaknak részt venni. Ez nagyon fontos volt.

A képzetlen kollégák sorra diplomát szereztek és lelkesen, fiatal szakemberekhez méltóan, a legjobb tudásuk szerint dolgoztak.

Ebben az időszakban még pár száz forintért lehetett megvásárolni a kitűnőbbnél kitűnőbb könyveket. Kidolgozott szempontok szerint történt a vásárlás, a gyűjteményalakítás és a könyvek kölcsönzése csak egy volt a tevékenységek sorában.

A könyvvállomány karbantartásához nemcsak a gyarapítás, de a selejtezés is hozzátartozik. Csak így lesz sok kérdésre választ adó, sok szempontnak

megfelelő, tudást, szórakozást, információkat biztosító korszerű könyvállománya a könyvtárnak.

A teljesség igénye nélkül, felsorolnék néhány munkafolyamatot, amit úgynevezett olvasószolgálati feladatként végeztünk. Ekkor már nem véletlenül hívták szolgálatnak, hiszen ez volt a legfőbb szakmai követelmény, a magas színvonalú szolgáltatás.

KÖZÖSSÉGI PROGRAMOK, SZAKKÖR, KLUB

A könyvtári órák. Könyvtárismeret, osztályfőnöki, irodalom, történelemóra. A könyvtári környezet lehetővé tette a pedagógus számára, hogy könyvtárosi közreműködéssel, a témához kapcsolható anyaggyűjtéssel és ajánlással, színesebbek, érdekesebbek legyenek a tanórák.

A könyvtárban tartott gyermekfoglalkozásoknak egy másik válfaját is alkalmaztuk, melynek keretében szabadon választott témák feldolgozása történt könyvek, hangzó anyag stb. segítségével.

- Vendég előadóművészeket, írókat is szívesen láttunk a könyvtárban

- Kiállításokat rendezünk, főleg helytörténeti témában

- Kiadványok, könyvek szerkesztését végeztük, helyi szerzők műveinek bemutatására szerveztünk programokat

- Helytörténeti vetélkedőket, szavalóversenyeket, rajzversenyeket szerveztünk

- Kapcsolódtunk a megyei, járási vetélkedőkhöz

- Az olvasótábort és a nyári szabadidős foglalkoztatást sokszor és sikeresen megrendeztük

VENDÉGEINK VOLTAK

az alábbi ismert szépírók

Fehér Klára	Bálint Ágnes
Nemes László	Marék Veronika
Molnár Gábor	Fenákel Judit
Jókai Anna	Baranyi Ferenc
Szilvási Lajos	Buda Ferenc
Berkesi András	Soós Zoltán
Kertész Ákos	Jobbágy Gábor
Fekete István felesége	Szabó Magda
Janikovszky Éva	Végh Antal

Vendégül láttuk a következő ismert előadóművészeket

Jancsó Adrienn
Szemes Mari
Pécsi Ildikó
Vitai Ildikó
Havas Judit

Jó néhány ismeretterjesztő előadást is rendeztünk a könyvtárban. A legemlékezetesebbek a vallástörténeti témában tartott, nyolc kitűnő előadó közreműködésével szervezett programok voltak.

Az összes előadáson teltház volt.

Nem fértek be az érdeklődők egy állat tenyésztésével kapcsolatos előadáson sem a könyvtárba.

Kiemelkedően sokan voltak kíváncsiak Szabó Magdával, Szilvási Lajossal, Berkési Andrással és Jókai Annával tartott találkozóra.

Minden egyes látogatott rendezvényünket sikerként éltük meg és azon dolgoztunk, hogy minél többször találkozzon a mi elképzelésünk a látogatók igényeivel. Ekkor borítékolva volt az eredmény.

Jött a leszálló ág.

Eszünkbe sem jutott, hogy számunkra éppen a rendszerváltás hozza el a nem kívánt tendenciák érvényesítését.

Más könyvtárakban ez kiteljesedést, fellendülést hozott, sajnós nálunk nem!

Egyik évről a másikra majd' hárommillió forint helyett csak hétszázötvenezer forintot hagytak jóvá számunkra. Tíz fő helyett három főre csökkentették alkalmazottainkat. Így tényleg akár ki is tehattük volna a „tanyasi könyvtár” névtáblát a városi helyett. Pazarló, haszontalan, fölösleges jelzőket aggattak ránk, megkérdőjelezve eddigi egész tevékenységünket és létjogosultságunkat. Ez minden volt, csak nem ésszerűsítés, mert végül is az általános közfelháborodásra ezt a magyarázatot adták.

Személy szerint én a megyei könyvtár igazgatójával értettem egyet, aki azt mondta, hogy könyvtárra ott van szükség, ahol szellemi élet folyik, ahol a műveltség társadalmi igény. Ahol nincs szellem, ott nem gyökeresedhet meg a könyvtár, és ha mégis megmarad valami, az nem képes valódi szolgáltatásokat nyújtani.

Szerencsére ennek is vége lett. 2000-től, ha lassan araszolva is, ismét többet kaptunk városunk költségvetéséből működésfejlesztésre. Ismét tudtunk teljesíteni, több szolgáltatást voltunk képesek vállalni.

A millennium évében fölvevük dabasi Halász Boldizsár nevét és Janzer Frigyes szobrászművész elkészítette névadónk mellszobrát.

Szerkesztői közreműködésemmel kiadott az önkormányzat egy jelentős helytörténeti könyvsorozatot Dabas természeti értékei címmel. A szerzők Sztavinovszky Győző, Czeróczki András, Heneráry László.

A pályázatokon nyert számítógépek szinte forradalmasították a könyvtári munkát és fölkellették a használók érdeklődését. Ismét óriásira nőtt az igény intézményünk iránt. Amíg ingyen tudtuk a gépeket biztosítani, és nem terjedt el az otthoni géphasználat! A csodák, sajnós három napig tartanak! Gépeink már lassan amortizálódnak és az ingyenességet sem tudjuk vállalni. Kár, mert ez az a fajta könyvtári szolgáltatás, amire nagy igény van.

Az utóbbi időszakban több, helytörténeti szempontból fontos könyvbemutatót is tartottunk.

Büszkén adtunk helyet és ismertettük meg az érdeklődőket Mitták Ferenc könyveivel.

2009-BEN ÉRKEZIK EL A KÖNYVTÁR 50. SZÜLETÉSNAPIJA

A következő évtől ismét jelentős változások várhatók. Valószínűleg pénzhiány miatt mégsem tud megvalósulni a „nagykönyvben” megírt, dabasi specialitásokkal megfűszerezett könyvtár! Egyelőre biztosan nem! Változás, fejlődés azonban lesz. Nemcsak a működési körülmények fognak javulni az önkormányzat jóvoltából, de a szolgáltatások minősége is, egy pályázati nyeremény következtében. Minden eddiginél nagyobb összeg, 21 millió Ft áll rendelkezésünkre EU-s forrásból. Ez számunkra nagy kihívás, megvalósítása szép feladat lesz.

Hogy is állunk tehát azzal a kérdéssel, hogy olvasnak-e az emberek, és szükség van-e még könyvtárakra? Mi a helyzet a szépirodalommal és melyik az a réteg vagy korosztály, aki leginkább olvas?

A gyerekekkel mint a jövő letéteményeseivel mik a tapasztalataink? Ha valakit, minket az átlagosnál is jobban feszítenek ezek a kérdések. Ennek kifejtéséhez szeretném fölhasználni dr. Nagy Attila pszichológus, olvasáskutató egyik előadását. Ő abból indul ki, amit egy 1997-es reprezentatív fölmérés bizonyított, hogy tudniillik negatív tendenciák tapasztalhatók mind a felnőttek, mind a gyermekek olvasási szokásaiban.

A felmérésből kitűnik, hogy romlott a gyermekek taníthatósága és döbbenetesen nagy százalékuk (50%) szétzilált családból érkezik a társadalomba. Ismert tény, hogy a gyermek a szülő „tünete”. Ami a felnőttek társadalmában történik, az a gyermekek társadalmában tárgyiasul.

Az olvasás „intergenerációs” produkció, szülőktől, nagyszülőktől látott viselkedésmód az anyanyelv írott és beszélt formájának tökéletes elsajátítására.

Az otthonról nagy hátránnyal indulókat kell tehát leginkább bevonni a könyvtári rendszerbe, és megpróbálni behozni a lemaradást.

Gyermekkorban van még erre remény és lehet is elérni eredményeket. Nem a könyvtárakat kell leépíteni, ha csökken az olvasók száma, hanem támogatni kell az értelmes célkitűzéseiket.

Attól, hogy vegetálásra ítéltetnek a könyvtárak, nem lehet a helyzet javulását várni.

Másik probléma, a nyomtatott és a digitális szöveg szembeállítás. Bátran állíthatjuk hogy a számítógép nem rivális, hanem szövetséges. Egy újfajta kapcsolat, egy lehetőség az olvasás fejlesztésében, amit ki kell aknázni. Remélem, hogy a tervezett szolgáltatásfejlesztés nálunk is meghozza majd a gyümölcsét. A jól felszerelt városi könyvtárakban nem kell lasszóval és mindenféle praktikákkal fogni az olvasót. A korszerű, jól felszerelt könyvtárakat tömegek veszik igénybe, ezt bizonyítja a tapasztalat és a hivatalos statisztika.

SZTORIK

Szándékosan az emlékkönyv végére hagytam a sztorikat, melyek az amúgy sem szürke hétköznapijainkat az elmúlt évek során bearanyozták és mindig szolgáltak valami tanulsággal.

Az 1970-es évek

Május elsejét, a munkásmozgalom nagy ünnepét a kultúra munkásainak is kötelező volt felvonulással ünnepelni. Később úgy módosult a helyi vezetés koncepciója, hogy mi ne annyira az ünneplésből, sokkal inkább a tömegek szórakoztatásából vegyük ki a részünket. Akkoriban volt egy kollégánk, aki tudott és szeretett is főzni. A bográcsban rotyogott a halászlé és a videósátorban felállítottuk a vadonatúj színes tévét, a szintén pár napja vásárolt videókészülékkel. Nonstop videózás volt a feladatunk! Ment a Tom és Jerry, Bruce Lee, a Megint dühbe jövünk folyamatosan és végkimerülésig. Jött a nézősereg, hatalmas volt az érdeklődés. Mindaddig, míg az alkalmi állványról hatalmas robajjal a földön nem landolt a kincsünk, büszkeségünk. Képernyővel lefelé, hogy az első pillanatban ne is lehessen semmit látni! Jézus Mária, bennem meghűlt a vér! Mi történt? Semmi egyéb, mint hogy két éktelen rossz kamasz fiú, fogócskázás közben sátrunkba tévedt és az állványt hátulról megkerülve a zsinórokba gabalyodott. Magával rántva a két készüléket, még jó, hogy nem a fejükre! Persze rögtön rohantunk és én közben imádkoztam. Jaj, csak ne legyen semmi baj, édes, jó Istenem! Meghallgattam! Mintha mi sem történt volna, minden működött tovább!

Másik eset is május elsejéhez kapcsolódik. Fölvonultunk, közvetlenül a tanácsiak mögött sorakoztunk. A felvonulás vége felé kezdték a virsli- és sörjegyeket osztani. De nekünk nem! Igaz, a párttitkárnő igen csúnyán nézett a hölgyre és meg is kérdezte, hogy nekünk miért nem ad? Sajnos nincs több, jött a válasz. Na sebj! A sört már akkor sem szeretjük és virsli nélkül is megvoltunk valahogy. Hanem egyik alkalommal besokallt, hogy mi nagyjából minden juttatásból kimaradunk,

úgy mint nőnap, üdülés, Mikulás, stb. Szóvá tettük illetékes helyen ezt az egészségtelen hátrányos megkülönböztetést. Mi volt a válasz? Reklamáltok? De a virsli jó volt, ugye? Köpni-nyelni nem tudtunk! Az illető úgy volt informálva, hogy mi is megkaptuk a részünket. Valakik igen csak kiadósan repetázhattak!

Kis létszámú intézmény lévén, mindig valahová tartoztunk gazdaságilag, logikusnak tűnhetett tehát, hogy az anya intézmény dolgozóit vették előre. De az is lehet, hogy valamiféle értékrendet is tükrözött a következő eset, erre nem merek megesküdni. Még az átkosban volt szokás, hogy nemzeti ünnepeinken, jó munkánk elismeréseként jutalmat osztott a vezetőség.

Személyesen adták át a borítékokat, hosszan sorolva az arra érdemesültek nevét. Először jöttek a tanácsiak, az egészségügy, a pedagógusok – iskola, óvoda –, a művelődési ház, a mezőőrök, a gyepmester, az útkaparók. És mikor már föladtuk a reményt, hogy mi is sorra kerülünk, jöttünk mi, könyvtárosok. Nagy kő esett le a szívünkről!

Jött a rendszerváltás. Melyik intézményt találták pazarlónak? Természetesen a könyvtárat. Holott a legkisebb anyagi ráfordítással működtethető, értékes szellemi termékeket kínáló intézmény. Ezt nem én találtam ki, közgazdászok és társadalomkutatók állítják. Biztos vagyok benne, hogy ez a számítás még manapság is érvényes, még akkor is, ha már egyébként gyökeresen megváltozott szinte minden.

Szóval a „mit terpeszkednek itt maguk két ekkora épületben, az a pár látogató, aki ide jár, menjen inkább kapálni, maguk meg költöznek a művelődési ház nagytermébe. Legalább ott is lesz valami! Ezek a szavak hangzottak el felelős vezető szájából. No comment!

A nem túl jópofa sztori után egy sokkal üdítőbb. Jön a kedves Ilonka néni a könyvtárba. Borzasztó, hogy nem talállok már magamnak semmi olvasnivalót. Otthon is rengeteg könyvem van. Maguk miért nem vesznek már új könyvet? Közben odahúz egy széket a türelmes, barátságos könyvtáros elé és kényelmesen elhelyezkedik. Valahány új látogató érkezik, furakodnia kell az asztalhoz, mert Ilonka néni mondja a magáét. Közben azt kémleli, hogy kivel lehetne még szóba elegyedni, mert azt látja, hogy a könyvtáros már nem túl jó alany ehhez. Röpké

óra elteltével lassan szedelőzködni kezd. Rövidesen benézek, hátha kapnak új könyvet, felkiáltással távozik. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy 60 000 kötetünk van, és havonta veszünk könyveket, ezt sűrűn ismételtük Ilonka néninek is. Neki azonban szelektív hallása volt.

Egy idősebb kollégám mesélte nagy nevetve, hogy bejött egy tinédzser lány és közölte, hogy ő ötödik Hugótól szeretne olvasni. Mit írt ötödik Hugó? Kérdezi kollégám. Valami nyomorékokat. Talán a Nyomorultakat? Az is lehet. Tőlem!

A külföldi szerzőket bizony nehéz kiejteni. No nem mindenkinek, de az egyszerű vidéki háziasszonynak, aki sosem tanult angolul, biztosan az. Az angol nyelv elterjedése sokat segített, de ez a mai napig is sok derűsre ad okot. Egyik legbűbajosabb esetünk volt, amikor Thackeray, William Makepeace nevét egy idősebb hölgy, halálos komolyan tackerai macipacinak ejtette! Láthatóan föl sem merült benne, hogy ezt nem így kell mondani. Mit lehet tenni ilyenkor! Erősen uralkodni magunkon és viselkedni, de legbiztosabb hallótávolságon kívül kerülni!

A következő eset Dalma kolléganőmet ihlette meg. Fölhatalmazott, hogy ízlés szerint idézzek a Munkahelyi árt-a-lom című írásából. (Ez az árt-a-lom persze nem véletlen!)

„Ülök, mint egy rogyant kotlós a széken, fejemben kósza gondolatok kóvályognak. Valaki majd kiszakítja a könyvtár ajtaját, már valami önvédelmi eszközön jár a fejem. Rémulten tekintek a bevágódó asszonytárs felé. Édes Istenem, mit vétettem! Ez gyermekkönyvtár!

Magához jöttem! – ordítja. Mer maga olyan jó természetű! Ne tagadja, hogy maga adta a múltkor azt a jó könyvet. Maga adta! Én megeszem magát, ha nincs meg! A múltkor visszahoztam, de csak félig olvastam ki! Magának tudnia kell, hová tette! Tiszta új könyv volt! Tudja, most jövök az ideggondozóból. Azért jövök ide, mert maga olyan jó hatással van rám. Inyeciót kaptam, még jó, hogy nem jön a roham! Adja elő a könyvet, mert megharapom! Még szerencse, hogy most kaptam veszettség elleni védőoltást, futott át rajtam, ha ez a nő megharap, legalább nem lesz baj. Egy macska miatt kellett egyébként magamat beoltatni. Mégis csak borzasztó, hogy minek van az ember kitéve. A könyv persze nem lett

meg. Így sajnos egy jó darabig tűvé tette érte a kedves hölgy a gyermekkönyvtárat, minden egyes alkalommal a frászt hozva rám. Míg végül föladta a próbálkozást. Lehet, hogy csak álmodta azt a jó könyvet, amit kerestt?”

90-es évek és napjaink történései

Mostanában egyre többet hallok a biblioterápiáról. Meg is fordult a fejemben, hogy jó lenne kicsit jobban beleásni magam, hátha mi is tudnánk alkalmazni.

A közismert idegyógyász azonban nemcsak fontolgatta ennek bevezetését, hanem cselekedett is. Javasolta páciensének a könyvtár meglátogatását. A minap, hóna alatt egy hatalmas bömbölő rádiós magnóval, megjelenik a könyvtár ajtajában egy zilált külsejű férfi.

Ajánlotta az orvos, hogy jöjjenek el a könyvtárba felkiáltással végigszáguld a helyiségeken. Szegény kolléganőm ijedten lohol a sarkában. De már megyek is, mert lekésem a vonatot, és viharos gyorsasággal távozott. Leesett az állunk. Ilyen gyorsan azért nem hat a biblioterápia!

Másik esetünk, szintén XY doktor fiatal férfi betegével történt. Valószínűleg azt gondolta, hogy a gyógyírt a szemrevalóbb kolléganők szolgáltatják és nem az olvasmányok. Bizony nem mertünk egyedül maradni vele. Szerencsére eltűnt az életünkől.

Részeg ember is föladta már a leckét nekünk. Ha viszonylag normális, a nyelve csak néha akad össze, és az egyensúlya is csak ritkán billen meg, nem szólhatunk rá, hogy kívül tágasabb! Az ilyen kijelentésekkel csínján kell bánni. Kicsit még józanodik, gondoltam, mielőtt a felesége szeme elé mer kerülni. Addig meg csöndesen elbóklászik a könyvek között. Udvariasan megkérdezte, hol találja a mezőgazdasági irodalmat. Miután odakísértem, mentem tovább a dolgomra. Nyüzsgés volt, jöttek-mentek a látogatók, meg is feledkeztem emberünkről. Zárás előtt azonban eszembe jutott. Végigrohantam a szobákon, nem volt sehol. Jézusom, eltűnt! Az internetet használta éppen egy fiatal tanár, kérdezem tőle, nem tűnt föl neki valami szokatlan? Nem, de mintha horkolást hallott volna a

sarokból. Hát persze! Az ittas egyén, a fűtőtesten ülve, a könyvespolc hátának támaszkodva az igazak álmát aludta. Miután kettőnknek sikerült bele lelket verni, az addigra józanodó vendégünk erős szégyenkezések közepette, kioldalgott az ajtón. Bele sem merek gondolni, hogy mi történik, ha bezárom. A reggeli nyitáskor szörnyethaltunk volna.

A következő eset a gyermekkönyvtárban történt. Óvodások érkeztek látogatóba. Tavaszköszöntő irodalmi foglalkozás van. Kolléganóm ilyenkor találós kérdésekkel is készül. Most is fölteszi a kérdést. Két feneke van, és mindig ütök. Mi az? Az egyik kisfiú hangosan bekiabálja a választ. A seggem. Bocsánat! Kitört a hahota.

Szintén gyermekkönyvtári emlék. Elsősöket fogadtunk. A téma, ismerkedés a képes könyvekkel, a könyvtáros néivel, verselés, éneklés, rajz stb. Telik az idő fogy bent a levegő. Sőt mi több, egy idő után orrfacsaró bűz terjeng a könyvtárban. Egyszer csak a tanító néni fölfedezi a tettest. Sajnos, az egyik kisfiú nem kéredezett ki a dolgát elvégezni. Miután kivezette az udvarra, a gyerek végig húzta a csíkot az egész termen. Föl kellett takarítanunk, nem várhattuk meg a takarítónőt. Nem mondom, hogy boldogok voltunk.

Talán a legaranyosabbak az állattörténeteink, azért is hagytam utoljára. Akkor már napok óta ki akartuk tenni a szűrét az egérnek, mert összerondította a katalógusunkat, megcsócsálta az újságjainkat és otthagytta a penetrás szagát mindenben, amerre csak elment. Éppen mi voltunk a házigazdái egy megyei szakmai értekezletnek. Megyei igazgatónk hevesen ostorozta az áldatlan állapotokat, olyan hangerővel beszélt szegény, hogy repedezett a dobhártyánk. Egérke, mit sem törődve a hangos beszéddel és a sok emberrel, besétált a kör közepére és komótosan mosakodni kezdett. Ekkor lépett ki kolléganóm az iroda ajtaján, frissen főzött kávéval. Megpillantva az egeret, egy artikulátlan hang kíséretében eldobta a tálcát. Ez már egérkének is sok volt. Nem várta meg, hogy forró kávéval nyakon öntsék. Úgy látszik, hallhatott valamit a kismalacról és a leforrázott farkasról, nem hiába töltötte az idejét a könyvtárban

Szabadságon voltunk, zárva volt a könyvtár. A riasztó szolgálat azonban minden éjjel fölébresztett a legédesebb álmomból, potyára. Mondanom sem kell ugye, hogy milyen mérges voltam. Csináljanak már valamit, hiszen semmi okát nem látjuk a riasztásnak. Ugyanakkor meg reménykedtünk is, hátha megoldódik a kérdés. Mindent átnéztünk és nem találtunk semmit. Tanakodtunk és vártuk a szakembereket. Biztosan valami hiba van a készülékben. Egyszer csak látom, hogy kolléganóm merően néz a hátam mögé és megkérdezi, mi az ott a falon? Erre már mindannyian közelebb mentünk és egy denevért találtunk a szépirodalmi szobában, mozdulatlan állapotban. Megvan a tettes! Már csak az volt a kérdés, hogyan vigyük ki, és hogyan jött be? Az elsőt megoldottuk, a másodikról csak sejtéseink vannak.

A varangyok aranyos állatok, de jobban szeretnénk, ha nem a gyermekkönyvtárban találkoznánk velük. Az egyik kolléganőnk a hideg is kirázza, ha csak megpillantja őket. Történt egy alkalommal, hogy kinyitotta az ajtót és az előtérből pislogott rá a béka. A vészhelyzet találékonyra teszi az embert. Megfogott egy üres virágcserepet, leborította vele, a szemetes lapátot alá helyezte, és jó messzire kitétte az udvarra. Megnyugodott, hogy megszabadult tőle. A varangy azonban ragaszkodott a helyéhez. A másodszori kitéssékelés eredményesebb volt, jobbnak látta más helyet keresni magának. Mi is díjaztuk a belátását.

RÉGEN A KÖNYVTÁR DOLGOZÓI VOLTAK

Ha valakit kifelejtetek, előre is bocsánatot kérek!

Pál László	Kecskés Vincéné
Rédei Andrásné	Balázs Ferenc
Fábián Miklós	Novák Jánosné
Farkas Józsefné	Molnár Péter
Farkas Józsefné Tátrai Erzsébet	Terenyi Éva
Kovács Balázsné	Volentér Anna
Szőnyi Lőrincné	Princzné Szilágyi Ilona
Kovács Ferenc	Balázs Margit
Kis Árpád	Balló Brigitta
Jurácsik Lászlóné	Mráz Istvánné
Dr. Sóti Zsoltné	Rim Istvánné
Gémesi Márta	Szeredi László
Czeróczki Lászlóné	Hornyák Józsefné
Seibin László	Sevecsek Erzsébet
Ricsik László	Rédei Ágnes
Máté István	Nagyszegi Jánosné
Szmrek István	Csinosné Ferenczi Margit
Pongrácz Mihályné	

NÉHÁNY FOTÓ A KÖNYVTÁR ÉLETÉBŐL

JELENLEGI MUNKATÁRSÁK

Ferenczi Margit igazgató
Barta Erzsébet
Gardáné Solymos Dalma
Zsitváné Barsi Anna
Zsitva Anna
Precsinszki Istvánné

MEGHÍVÓ

A Nagykönyvtár–Járókönyvtár a Dabasi Napok
és az Ünnepi Könyvtári alkalmából

130 év könyvtártörténet

címmel kiállítást rendez.

Megnyitó: 1974. május 28-án, a Gyóni Géza kiállító teremben.
(Dabas II. Bajcsy–Zs. u.)

Megtekinthető: június 11-ig, 9-16: 17 óráig.

Minden érdeklődőt szeretettel vár a

RENDEZŐBIZOTTSÁG

54-1134 - Dabas Ny.

90 éve született

Gyóni Géza
(1884–1974)

MEGHÍVÓ

SZÍJ REZSŐ

VÁCI GYÖRGY KIÁLLÍTÁSÁRÓL

A dabasi jubileum emlékére
Dabas 73, XI. 9.

Sz. Rezső

A 20 éves születésnap rendezvénysorozat

MEGHÍVÓ

Dabas Város Önkormányzata és a Városi Könyvtár,
tisztelttel meghívja a 2000. szeptember 19-én
(kedden), 17 órakor, a könyvtár előtti parkban
tartandó szoboravatató és névfelvételi ünnepségre:

Janzer Frigyes: Halász Boldizsár szobrát fölavatja
Prókay Gábor művészettörténész.

A Városi Könyvtár névadó határozatát átadja:
Köszegi Zoltán polgármester.

Régi arcok: Járvás Ferenc, Schönweitz Tamás, Czagányi László

„Vay Sarolta grófné 1859-ben született.
Füvészkedés mellett nevelőnőként, főiskolánban járt,
és Krúdy Gyula szerint sere hordozta a szobáiban,
hogy a férfiaknak eszébe se jusson a női-
ségere gondolni. Lány léteire kíváncsi, hogy
együttene meheszen...”

(Steiner Ágnes)

A dabasi Halász Boldizsár Városi Könyvtár
és Dabasi-Szőlők Civil Közösségi Ház
nevében tisztelttel meghívjuk
Önt, családját, barátait a

Délutáni irodalmi beszélgetések
szertartás következő programjára,
a Vay Sarolta estre.

Műveit:
2008. május 31. (szombat) 16.00 óra

Helyszín:
Könyvtár udvaron (2370, Dabas,
Bajcsy Zoltán utca 14.)

Közreműködők:
Szász-Nováczky György,
Szalontai Eszter (ének),
Fereneczki Margit és Feldman László

A következő hangulatot az El Diablo
észtelen gondolatok.

Kollégák: Kovács Ferenc, Fábíán Miklós

Író-olvasó találkozó Molnár Gáborral

Olvasótábori természetjárás

*Könyvbemutató
Kőszegi Zoltán polgármester*

Kis Helytörténész Klub – Sztavinovszki Győzőné, Ferenczi Margit, Kőszegi Zoltán

Helytörténeti városnéző kocsikázás

Beszélgetés Faraga György íróval – Varga László, Ferenczi Margit, Faraga Györgyné

TARTALOM

Ajánlás Kőszegi Zoltán polgármester	3
A dabasi könyvtár 50 éve	5
A kezdetekről dióhéjban	7
A „hőskor” könyvtárosairól	9
A járási, nagyközségi, városi könyvtár	10
Közösségi programok, szakkör, klub	15
Író, előadóművész vendégeink voltak	16
Az ötvenedik születésnap, 2009	18
Sztorik	20
Régi és jelenlegi munkatársak	26
Képes album	27

Emlékkönyv

50 éves
a Halász Boldizsár
Városi Könyvtár

**DABASI
HALÁSZ
BOLDIZSÁR**